

Sygn. akt VI GC 1310/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

W. D.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda W. D. kwotę 6 284,68 zł (sześć tysięcy dwieście osiemdziesiąt cztery złote sześćdziesiąt cztery grosze) z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 5 984,68 zł (pięć tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt cztery złote sześćdziesiąt osiem groszy) od dnia 15 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 701,17 zł (dwa tysiące siedemset jeden złotych siedemnaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

3) nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego w Tychach kwotę 60,00 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem brakującej części wpisu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1310/16/3

UZASADNIENIE

Powód W. D. pozwem z dnia 31 października 2016 roku wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 4.792,66 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 lipca 2015 r. do 31 grudnia 2015 r., odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty, kwoty 300 zł oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wskutek zdarzenia z dnia 14 czerwca 2015 r. uległ uszkodzeniu samochód marki A. nr rej. (...). Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana. W dniu 26 października 2016 r. poszkodowany zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności. Pozwana wypłaciła odszkodowanie w kwocie 2.890,84 zł. Celem ustalenia kosztu naprawy pojazdu zlecono wykonanie kalkulacji w której ustalono, że rzeczywisty koszt naprawy wynosi 7.683,50 zł. Koszt sporządzenia kalkulacji wyniósł 300 zł.

W dniu 14 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 3098/16 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana (...) S.A. w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana podniosła, że wypłacona kwota odszkodowania pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu przed kolizją, biorąc pod uwagę wiek pojazdu oraz jego przebieg. Zdaniem pozwanej napraw powinna zostać dokonana przy użyciu części alternatywnych, a nie oryginalnych części zamiennych. Pozwana wskazała, że powód nie przedstawił rachunków za naprawę uszkodzonego pojazdu wobec czego nie ma możliwości zweryfikowania wysokości uzasadnionego kosztu naprawy. Ponadto pozwana podniosła, że wypłata żądanej przez powoda kwoty powodowałaby zwiększenie wartości uszkodzonego pojazdu. Pozwana zakwestionowała również zasadność pokrycia kosztów sporządzonego kosztorysu uznając, że koszt ten nie pozostaje w związku z szkodą.

Pismem procesowym z dnia 10 stycznia 2018 r. powód zmodyfikował roszczenie pozwu wnosząc o zasądzenie tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu kwoty 5.984,68 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 lipca 2015 r. do 31 grudnia 2015 r., odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2015 r. do dnia zapłat oraz kwoty 300 zł tytułem poniesionych kosztów sporządzenia kalkulacji kosztów naprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 14 czerwca 2015 r. uległ uszkodzeniu samochód marki A. (...) nr rej. (...) należący do poszkodowanego M. P.. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana.

Dowód: akta szkody (k. 54-87).

W dniu 26 października 2016 r. poszkodowany i powód zawarli umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność z tytułu szkody z dnia 14 czerwca 2015 r.

Dowód: umowa cesji (k. 7), pełnomocnictwo (k. 8).

Pozwana wypłaciła tytułem szkody w pojeździe z dnia 14 czerwca 2015 r. odszkodowanie w kwocie 2.890,84 zł.

Okoliczności bezsporne.

Powód poniósł koszt w wysokości 369 zł brutto tytułem sporządzenia kalkulacji naprawy uszkodzonego pojazdu.

Dowód: kalkulacja naprawy (k. 9-16), faktura VAT (k. 17).

Uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego dnia 14 czerwca 2015 r. pojazdu A. (...) nr rej. (...) wynosi 8.875,52 zł brutto. Jedynie naprawa uszkodzonego pojazdu z użyciem części oryginalnych gwarantuje odpowiednią jakość naprawy oraz przywraca stan pojazdu sprzed szkody.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego M. D. (k. 142-151).

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd uwzględnił treść pisemnej opinii biegłego sądowego M. D. uznając, iż wnioski opinii pozostawały rzetelne, logiczne i odpowiedziały na przedstawione biegłemu zagadnienia. W ocenie Sądu opinia biegłego poparta jest wysokimi kwalifikacjami i doświadczeniem biegłego.

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o dokumenty, które pod względem treści i formy nie budziły wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez powoda W. D. przeciwko pozwanej (...) S.A. w W. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłanek należą zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą.

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności

jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. W ocenie Sądu powód w należyty sposób wykazała, iż skutecznie nabył przedmiotową wierzytelność od poszkodowanego.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu motoryzacji. Powołany w sprawie biegły sądowy M. D. stwierdził, że uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego dnia 14 czerwca 2015 r. pojazdu A. (...) nr rej. (...) wynosi 8.875,52 zł brutto. Biegły wskazał również, że jedynie naprawa uszkodzonego pojazdu z użyciem części oryginalnych gwarantuje odpowiednią jakość naprawy oraz przywraca stan pojazdu sprzed szkody. Sąd w całości przychylił się do stanowiska biegłego. Zdaniem Sądu koszt naprawy pojazdu A. (...) nr rej. (...) wynosi 8.875,52 zł brutto. Sąd podzieliła również pogląd biegłego sądowego dotyczący tego, że jedynie naprawa uszkodzonego pojazdu z użyciem części oryginalnych gwarantuje odpowiednią jakość naprawy oraz przywraca stan pojazdu sprzed szkody. Zatem naprawa dokonana w oparciu o części oryginalne nie prowadzi do zawiększenia wartości uszkodzonego pojazdu.

Odnosząc się do podnoszonego przez pozwaną zarzutu, że naprawa powinna zostać przeprowadzona z uwzględnieniem części alternatywnych, to w ocenie Sądu, w sytuacji gdy nie ma dowodów na to, że w uszkodzonym samochodzie były stosowane przez poszkodowanego zamienniki części, to należy uznać za zasadne skorzystanie przy naprawie z części oryginalnych, gdyż wykorzystanie zamienników nie kompensowałoby poniesionej przez poszkodowanego szkody.

W zakresie zarzutu pozwanej, iż powód nie przedłożył nie przedstawił rachunków za naprawę uszkodzonego pojazdu wobec czego nie ma możliwości zweryfikowania wysokości uzasadnionego kosztu naprawy to należy wskazać, zgodnie z stanowiskiem Sądu Najwyższego roszczenie o świadczenia należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń z ubezpieczenia i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości (SN I CR 151/88). Wobec powyższego należy stwierdzić, iż szkodą poniesioną, przez poszkodowanego jest sam fakt pogorszenia stanu należącego do niego pojazdu, a wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznych kosztów naprawy bez względu na to czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić. Szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków, przy czym żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu. Poszkodowany może również pojazd sprzedać bez uprzedniej naprawy, co nie zmienia faktu, iż odszkodowanie winno być równe kosztom naprawy pojazdu.

W zakresie żądanego przez powoda zwrotu kosztów sporządzenia kosztorysu, na tle stanu faktycznego przedmiotowej sprawy, zgodzić należy się z istnieniem adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem - kolizją drogową, a szkodą w postaci, nie tylko wydatków związanych z naprawą uszkodzonego pojazdu, ale i kosztów prywatnej opinii rzeczoznawcy zleconej przez powoda (art. 361 k.c.). W sytuacji, gdy zakład ubezpieczeń zaprzecza swojemu obowiązkowi wypłaty pełnej wysokości odszkodowania, strona poszkodowana niejako zmuszona zostaje do poparcia swoich roszczeń opinią rzeczoznawcy. W ocenie Sądu, w stanie faktycznym niniejszej sprawy koniecznym było więc przed wystąpieniem z powództwem zwrócić się do osoby posiadającej wiedzę fachową o wydanie odpowiedniej ekspertyzy, w oparciu o którą powódka była w stanie określić wysokość wierzytelności, a w konsekwencji oznaczyć wysokość żądania pozwu. Koszt przedmiotowej ekspertyzy stanowi obecnie stratę w majątku powódki, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z działaniem sprawcy polegającym na spowodowaniu szkody i odmowie zakładu ubezpieczeń wypłacenia pełnej wysokości odszkodowania poszkodowanemu (por. glosa E. Tomaszewskiej do uchwały SN z dnia 18 maja 2004 r., sygn. akt III CZP 24/04). Koszt sporządzenia prywatnej ekspertyzy, w której na żądanie powoda ustalono koszty naprawy uszkodzonego pojazdu, uznać należało zatem za ekonomicznie

uzasadniony wydatek poniesiony w celu przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia. Odszkodowanie z umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody za szkody powinno tym samym obejmować także i ten wydatek poniesiony przez powoda.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzone od pozwanej na rzecz powoda kwotę 6.284,68 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Powód domagał się odsetek ustawowych od kwoty 5.984,68 zł od dnia 16 kwietnia 2016 roku do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowych odsetek za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 255 złotych tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 629,17 zł tytułem kosztów na poczet sporządzenia opinii przez biegłego sądowego oraz 1.800 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §6 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.) co daje łączną kwotę 2701,17 zł.

W orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Mając na uwadze powyższe, Sąd nakazał pobrać od pozwanej kwotę 60 zł tytułem brakującej części wpisu.

SSR Jolanta Brzęk